

Гледам да го отпратя възможно най-бързо, съгласявайки се с всичко, което ми говори. Привидно само се съгласявам.

Този път не казвам „край“, докато записвам мислите си с диктофона.

6

Градът беше пъстър и спокоен. Миришеше на шоколад и тесто. На улицата, където трябваше да се видим със Сара, имаше фестивал. Бях мрачна, наблюдавайки всички дрънкулки, които се продават – липсваше нещо, което наистина да завладее духа ми. Липсата на истински идеи кара хората да развяват шарени флагчета и дрънкулки. Бебешки маракаси. Не влязох в никое тъмно дюкянче, за да разгледам изложените неща. Унесена в мисли, в затънтения край на улицата за малко не настъпих една инсталация – кори от лазаня, държани в микровълнова печка, докато пулсът на китката навърти трийсет удара. Много странна идея за инсталация наистина, но ме заинтригува.

Той държи изпъкналата вена на китката ми, отваря изтърканата вратичка на микровълновата печка и пъха жълта кора вътре. Пила съм водка, пулсът ми трябва да е адски бавен. Ако е по-бавен, би трябвало да се появят повече мехури върху лазанята. После поставя корите направо на улицата една до друга. На някои блокчета има доста шупнали места, на други по-малко. На моята кора не се бе образувало нищо. Беше чиста и непокътната като неродена мома.

Онзи се отчая, отказа да положи плочката до останалите жълти павета. Реши, че иска да опита пак. Пратих го по дяволите.

Чудех се изобщо какво правя тук. Казвам ли се Лита? Това ли беше животът ми? Нямах нито един свес-

тен приятел, бачках в офис, претрупан от горе до долу с хартия и прахоляк, губех времето си. Времето е дълъг път по магистрала, с кола без климатик. Налага ти се да вдишваш собствената си пот. Капки пот и нито капчица щастие. Нито капка. Може би само Сара внасяше лека промяна. Чаках я, за да се облегна на присъствието ѝ, което ми помагаше да съм навън, сред хора, да не изпадам отново в продължителна депресия и да се затворя у дома задълго.

Преди няколко месеца, докато се самосъжалявах, се бях сближила с един дебел писател. Сега ме видя и ми махна и аз, в моментна слабост и отчаяние от шаренията, седнах до него. Започнах да внимавам какво говоря.

Беше опасно копеле. Преди време се държах приятелски с него, а той написа разказ, който ме zlepоставяше, използвайки истинското ми име. Публикуваха го. Сега си спомням, че Лола обичаше да чете това списание. Държеше го първия път, когато я видях. Като че ли се прикриваше зад него, за да стаи изненадата си и удоволствието. Дано да е пропуснала онзи брой.

Дебелият казваше, че съм щяла да стана известна. Тъпак! В следващите дни написах „Хроника на малоумния писател“, един текст със съмнителна стойност, в който описвах разговорите ни. Публикуваха го в един литературен сайт. Някой в мрежата спомена – гут ривендж, защото знаеше тази история...

Пълен шит и сега ми е все едно.

Точно тогава се появи Сара. Тя е медицинска сестра. Познаваме се от църковния хор, в който пеехме като деца. Има мек и красив глас и е странно одухотворена за средата, от която произлиза. Много е хубава с дългата си синя рокля и пъстър шал около раменете. Това ме разведри. Смеехме се звънко като дъжд.

После наистина заваля. Ситни капки, толкова леки, че дрехите не могат да ги попият и остават да светят като сутрешна роса. Светехме и ние, после ни омръзна да светим и се скрихме в кръчмата *Ю ар найс*. Там свиреха прогресив. Беше рок, смесен с Колтрейн, смесен с

Дейвис, всичко, което исках за тази вечер. Повече не бе необходимо.

Сара видя нейни приятели, лудо влюбена двойка, и тръгнахме да търсим друго място. Мразех тези масовки. Мразех безропотно да се оставям да бъда приобщена. И в същото време имах нужда от пулса на нощта, от пулса на този град с отвратително име, от диханието, от усмивките на хората. От любовта им.

Влязохме в някакво тъмно заведение. Заоглеждах се и заяпах снимките по стените. Някой ме докосна по корема, сякаш беше мястото, откъдето щяха да се родят неговите деца. В следващия момент ме разпозна, отдръпна се като от огън. Каза „извинявай“. Беше приятелят на Сара, който прегръщаше неговото момиче и ме беше объркал с нея.

Завидях им и докато го правех с нежна мимозна усмивка, съзнавайки цялата комичност на ситуацията, също се отдръпнах назад и ударих главата си в нещо. Нещо дървено и кънтящо. После не помня, защото съм припаднала.

Така видях за пръв път Саму.

7

Напоследък не се разбирам добре с баща ми. Сигурно се е появила нова жена в живота му. Откакто мама почина, на всеки шест месеца ме запознава с друга. Не мога да кажа с какво ги привлича. Той е сух, строг, леко оплешивяващ, все още строен мъж, с фабрика за сувенири и пясъчни часовници. Обикновено, когато е с жена, забравя за мен и не ми се обажда с дни. Въпреки това, редовно внася солидна сума в банковата ми сметка. Имам всичко и не се оплаквам, но ми липсват неговата топлина и малки жестове на обич към мен. Виждам как снизходително се отнася към хората по-

някага и ги толерира повече от моите избухвания на нежност към него, – когато го прегърна или притисна глава към гърдите му и прошепна „татенце“. Пред мен тогава често поставя стена, иска да се откопчи от прегръдката ми, отстранява ме с мисълта, че има нещо по-важно и сериозно да се свърши и такива лигавщини не са подходящи. После сякаш се сеца за майка ми, за това колко я обичаше и че е твърде строг и недодялан с мен. Връща се и слага за миг ръка на главата ми, все едно шепне: „Малката ми Лола, как си момичето ми“, но рязко я оттегля.

Спомням си с горчивина една случка – Елени, гъркиня, живяла с години в стария град и отдавнашна приятелка на мама, минаваше оттук на път за Париж и се отби да ни гостува. „Лола, каза, идвам с цял наръч подаръци, кофа маслини и добро настроение“.

Когато тя дойде, меката ѝ светлина засия из цялата къща. Седяхме около масата и вечеряхме пълноценно, хапвахме салата от рукола и малки домати чери. Наблюдавах баща си. Шегуваше се, разказваше, усмихваше се приветливо, беше мил с нея, слушаше я с интерес. Нещата, които не му се удаваха с мен. Хапех устни и с яд повтарях наум: „Поне половината от това, поне половината“. Да можех да имам поне половината от него, не целият, не едно цяло семейство. Ох, колко съм съзливлива. В онзи момент реших да се разходя. Оставих ги с гъркинята да довършат вечерята, а аз се изнизих при моите приятели – художници с дълги коси, някои от които бяха хипита, и жените им – красавици с дълги рокли и щастливи усмивки. И децата, тук децата бяха важни – празнуваха рожден ден. Имаше разделени дървета и парк, и чудни разговори, и наоколо витаеше свободата.

Късно през нощта заговорихме за дрога. Някой разказваше истории за техни познати в миналото, „ядящи“ паркизан, и какво се било случвало с тях. За пълното откъсване от реалността и липсата на всякакъв контрол. За някакво момиче, което се отървало от зависимостта

и после станало психолог в клиника за наркомани. Сетих се за Бъроуз. Малцина го свързват с писъка за подредбата в обществото и желанието за бягство, хомосексуалността, поезията. Повечето повърхностни погледи разправят само за дрога, дрога, дрога и болести. Гнус. Но Бъроуз блести във вика си за тези неща. Пълната неразбория на абстинентното събуждане. Утрото винаги е сиво, студено, проклето, изпълнено с липсата на нещо, което си имал преди съвсем малко, но вече нямаш. Абстиненция по свободата на немислещото утро. Утро без тегавите гнойни рани на лелките, облечени в гъгниви шарени носии от китайска изкуствена роза, с преливащите се тела на еднообразния път, мъжете, влачещи чехлите си по прашните улици, седящи зад бара със зачервени очи, после – водни зюмбюли в жълта ваза, а отвън е синьото като китайски поднос месечно небе над П., полуневаляло и жадно за лошите акварели на умиращ студент по медицина.

Спрях диктофона, но изслушах веднага тези мисли. Вече така свикнах с него, скъп и лъскав, подарък от папà, разбира се. Бях проявила каприз да записвам лекциите в часовете по химия или биология, или английски, така учех много по-лесно. А и с различните му забързващи функции и ефекти, изкривявах гласовете на учителите и те се превръщаха от строги преподаватели в карикатури, които моделирах, както ми се прище.

Не знам дали тази играчка повече ми помогна, или ми навреди, защото записвайки звуците около мен, аз започнах да обръщам внимание и да се вслушвам в шума, говора, в птиците, и това ме обогатяваше. С диктофона, обаче, разкарах завинаги тогавашното си гадже Петер, което ме обичаше повече от всеки друг на този свят, но беше започнал да ми омръзва. Глупостта и наивността му ми пречеа и все повече ме дразнеше лековерието му. Твърде много говореше. Предпочитах хора, които мълчат.

Един ден тайно го записах в разговор със сестра му, която явно беше скъсана на изпит и изглеждаше съсси-

пана по тази причина. Случайно се натъкнах на тях в парка и веднага се скрих зад дървото, където се бяха спрели. Тогава още не знаех за какво ще използвам този запис. Замислих се по-късно, когато Петер наистина започна да ми къса нервите. Но по-късно, да. Не веднага. Тогава бях се сгушила зад дебелия ствол на дървото, около чиято корона се мотаеше жълта лятна мъгла. Сложила е ръцете си в сиви панталони (мъглата де), чуди се къде да се дене, пристъпва от крак на крак, гледа небето, плюе в канавката, чака някой да я наеме и да ѝ плати надница за още една кутия цигари и половин хляб с кисели краставички. Мисля си това, защото си заслужава много повече да влезе в умната машинка, отколкото скучните диалози на Петер със сестра му.

Тешеше я с думите:

– Обичам те, сестричке... мила. Ще видиш, че всичко ще е наред. Аз ще ти помогна с математиката. Ще се справим заедно.

– Едва ли можеш... Задачите... Все пак материалът е доста сложен. А следващият изпит ще бъде след една година. След една година ще стане ясно.

С диктофона успях да променя контекста, да изтрия или насложя думички и диалогът им стана следният:

– Обичам те... мила... Ще видиш, че всичко ще е наред. Ще ти помогна, ще се видим и отново ще сме заедно.

– Едва ли... Все пак следващият ми влак ще е след седмица...

Дааа... технологиите определено бяха напреднали. Едно на нула в полза на машинките срещу човечеството.

Спретнах на Петер такава сцена, че накрая той само хълцаше и зверски страдаше от несправедливостта. Обвиних го, че ме лъже и че ми изневерява, че се среща с друга. Казах му, че съм го видяла с очите си да прегръща момичето, и че, скрита зад едно дърво в парка, съм записала този разговор. И че ако го видя още един път, ще съжалява наистина. Той заекна:

– Но ние... учим в един и същи курс...

– Няма значение. Ще смениш училището, защото лошо ти се пише.

Наистина повече не го видях. Петер добре ме познаваше и интуитивно усещаше, че ако реша, всяко нещо, което съм си измислила, може да придобие реална форма и хората да му повярват. Имах достатъчно пари и връзки, ако убедителността и въображението ми не свършат цялата работа. Явно здравата се е уплашил. И правилно! Още от детската градина бях манипулативна. Харесваше ми да насочвам хората в техния избор. Те твърде много се колебаеха. Прекалено много. Включвах и изключвах диктофона и шепнех в микрофона, все едно шепна в нечие послушно ухо: „Утро без тегавите гнойни рани на жени, облечени в гъгниви шарени носии от китайска изкуствена роза, с преливащите се тела на еднообразния път, мъжете, влачещи чехлите си по прашните улици, седящи зад бара със зачервени очи, а после – водни зюмбюли в жълта ваза, а отвън е синьото като китайски поднос месечно небе над П., полуневаляло и жадно за лошите акварели на умиращ студент по медицина.“

8

Болница.

Той държеше ръката ми. Само това си спомням. Мислех си, че сънувам. Бяло, обрамчено с тъмни и дълги коси, лице, леко набола брада и кестеняв поглед. Беше най-красивият мъж, който бях виждала досега. Бях убедена, че сънувам, така че предпочетох да си затворя очите и да продължа да спя.

Саму прекарал цели три нощи около мен, от угриzenia на съвестта, че съм си ударила главата във виолончелото му. Травмата беше лоша, имах сътресение и трябваше да полежа известно време под наблюдение в

болницата, под любопитния поглед на сестрите и неговото нежно присъствие.

Виолончелото беше пратено на ремонт.

Виолончелото винаги е било любимият ми инструмент, любимият звук.

Саму. Харесваше ми африканското звучене. Често обичах да измислям имена и да деформирам нещата посредством измислиците си.

Саму идваше всеки ден, цяла седмица. Носеше ми цветя и ягоди. Повече се радвах на цветята. Мисля, че тогава той ме караше да бъда неподозирано дори за мен самата романтична. Все се смятах за силна и мразех излишното сантименталничене, но когато ме погали по бузата и ме целуна, когато ми каза, че иска винаги да е с мен, в главата ми пееха пиленца, мяукаха котенца, хвърчаха балонени сърчица, които се пукаха и оставяха розови захаросани следи. Твърде непривично за моя мрачен характер.

Беше с две години по-малък от мен, свиреше в оркестъра на филхармонията на П. Разказа ми, че бил в шок, когато съм фраснала в лицето санитаря, който използвал момента на безсъзнание, за да ме погали по гърдите. Дошла съм за секунда на себе си и съм го разкървала миг преди отново да припадна, смазвайки лявата му скула.

Отвърнах, че най-вероятно съм искала да фрасна самия Самуил, задето си е облегал виолончелото на високите маси до бара.

Смеехме се.

Смеехме се и беше хубаво. За пръв път вдъхвах щастие, за пръв път си почивах в изящните му ръце. Исках да удължа това време, да го разтегна като локум. Исках бензина в колата на това щастие никога да не свършва и моторът никога да не се разваля.

Продължи две седмици. После той реши, че иска да прекратим връзката, защото сме били твърде различни. Защото съм си позволявала в негово присъствие да мечтая и да летя, и до такава степен съм се откъсвала, че

даже не съм слушала какво ми говори.

Казах му, че това е най-глупавото решение, което съм чувала, и го оставих да си тръгне. После отидох с бутилка *Джентъл Джайънт* в края на една негова репетиция и го откъгнах. Беше приказна и топла вечер. Небето, както в повечето случаи, бе кадифено. Светлините на града, както в повечето случаи, приличаха на очите на малки гущерчета, изгубени в тъмното. Самата аз бях изгубила увереност в сбъдването на една прекрасна мечта. Сигурността, че някой може да ме обича завинаги или поне достатъчно дълго време. Тогава се втурвах в прегръдките му, галех косата му като последното нещо, което можеше да ми се случи някога на този свят. Страхувах се да не изгубя щастието си, то да не полети като птичка, защото аз няхах криле да го последвам.

Онази вечер пиехме от бутилката в прекрасната градинка „Розовото лале“, гуших се в прегръдката му с дъх на бягство, и исках да стисна радостта в шепата си, докато Саму тананикаше сюита номер едно на Бах. Спомням си, че отново усещах същата категоричност като у мъжете – сила, насеченост, която ме караше да се боя от себе си. Защо, след като, когато се погледнех в огледалото, виждах едно от най-женствените същества?

9

На осемнайсет съм. Красива според повечето мъже от средата, в която се движа, но кой знае защо, те ме отбягват. Собственици на фабрики за пясък, дървени поставки или прозрачна пластмаса, самите те не са интересни, държат се с мен твърде внимателно, като с болник, казват, че имам странни разсъждения. Странни за тях самите, не могат да повярват, че мразя пясъчните часовници, че предпочитам слънчевите, със сноп

от сянка, който се движи през часовете, през мазните им усмивки, през стиснатите, потрепващи челюсти на баща ми. През стиснатите челюсти на град П. – градът на Филип. Неговата статуя ме посреща всеки ден, като минавам през павираната улица. Той се покланя с реверанс и ми казва: „Добър ден, Ваше благородие!“; аз му отвръщам: „Добър ден, Ваше бледно сияние!“ „Не се гъбаркай със стария Филип“, смръщва лицето си той. „Че какво му е на дъртака? Живее на моята улица, а в нозете му – теменужки, зад него – общински съвет. След малко ще се появи и Вал Килмър без онзи ужасен грим от филма на Оливър Стоун.“ „Глупавичка си“, ми казва Филип. „Трябва да пораснеш, да почетеш повече и ще разбереш Вал Килмър.“ „Все ми е едно, Фил. Той не ме интересува, просто ми харесват *Дорс* и неговата интерпретация на Морисън“. Толкова. Учтиво и изчислено от дребни детайли. Кимвам леко, усмихвам се и продължавам надолу по улицата. Виждам как иска да ми отвърне, за да не ми остава дължен, но сковаността му пречи.

Въпреки че сега се подсмиввам под мустак на тези въображаеми сцени, аз тлея в един чужд свят, пълен с укоряващи и съжалителни погледи, пълен със скулка, понякога с поуки, не мога да открия никого, дори сред жените, който да засади в мен някаква, даже съвсем малка, надежда за растеж нагоре. Струва ми се, че всички искат да приплъзват стъбла и да заемат по-широко пространство около себе си – като тученицата, онзи бурен.

За това вчера, когато М., приятел на баща ми, ме покани на частното си летище, за да ме повози на малък моторен самолет, веднага се съгласих. Сметнах, че ако изпитам нещо екстремно и силно, то ще събуди желанието ми за живот. Обикновено така правя, играя роля пред всички, именно защото ми е трудно да се радвам на живота истински. Винаги има някаква горчивина, дори и в радостта, която съм изпитала. А сега... можеше да изпитам нещо истинско, чувство, което не може да

бъде изкривено, потиснато, или насилено по всякакъв друг начин.

Роби, шофьорът на баща ми, ме остави до хангара и хукна. Беше толкова разсеян, че с облекчение приех бягството му. Явно не понася да бъде извън града. Роби е гей, с къдрави тъмни коси и изсечени черти, с меки движения, които не са неприятни, но разсеяността му ме вбесява. Имам усещането, че е дете, което винаги трябва да надзиравам и напътствам, непослушно дете. Малко преди да изчезне го предупредих, че ако му звънна, трябва да е достатъчно наблизко, за да дойде до десет минути. Той сгърчи устни, но не посмя да ми противоречи. Слабохарактерен е.

Спирам да мисля за него. Не мисля за никого повече от няколко минути. Стигат, за да го анализирам и преценя.

М., когото наричам Ми, ми помогна да се кача в корева на бялата птица, направи кръгче по пистата и попита:

– Готова ли си?

– Да. Да излитаме.

Самолетът набра скорост, отлепи се от повърхността и цялото ми тяло се стегна. Трябваше да олекна като птица, а аз инстинктивно се притисках към седалката, като човек, привързан към земните неща и страхуващ се за живота си. Издигнахме се – видях реката и дърветата, чиито отражения бяха гравюри. Реката – бездиханна. Облаците – застинали, аз също, само в резките маневри, когато едното крило се накланяше в завоя, рязко си поемах въздух.

– Слизаме надолу и натоварването е 2g. Това жи означава налягане, значи, че теглото ти се увеличава два пъти. За налягането би трябвало да си го учила в шести клас. – Ми се подсмихна и наклони лоста надолу, после го дръпна напред и се издигнахме. – Натоварването може да достигне 6g, обаче рядко се случва. Само в екстремни случаи и не ти е необходимо да го знаеш – той рязко обърна надолу и муцунката на самолета се сгуши

в първия облак, а душата ми пропадна, слезе в корема ми, и дори още по-надолу, и аз подскочих, за да си я прибера. Усещането все пак бе твърде първично и дори изпитах физическо удоволствие. Може би като... както и да е.

– Сега хвани лоста и навигирай. Когато направиш завой, леко накланяш и после издърпваш към теб.

Направих няколко малки змиорки във въздуха и след това наклоних лоста рязко наляво, така че в прозорците нивите вече се виждаха съвсем пред мен. Ръката ми леко трепереше и самолетът се разтърси. Дръпнах джойстика към мен и самолетът изписа дъга във въздуха. Изправих го и отпуснах ръката си. Ми каза:

– Ти управляваш самолета в момента.

Трябваше отново да се стегна.

Емоцията ми растеше все повече, завих наляво и изкрещях от напрежението и от удоволствие. Виках „юхуууууууу“ и самолетът се носеше по небесната магистрала между облаците, над полето, над всички неща там, и нищо вече нямаше значение.

Когато слязохме, краката ми трепереха, но аз се смеех – щастлива и изпълнена с живот.

– Прекрасно е! Животът е прекрасен – прегръщам Ми. Наистина бях изпълнена с благодарност.

В същия миг видях колата на баща ми. Леко се плъзна и спря на паркинга. Той се запъти към нас, поздрави Ми, на мен само кимна смръщено и двамата тръгнаха към хангара. Явно щеше да лети. Той обичаше тези малки бягства от ежедневието си.

Сърцето ми се сви на топка. Душата ми се прибра и се нави на кълбо, сгушвайки се във вътрешностите. Обадох се на Роби по телефона и не знам защо, но му изкрещях:

– На място!

Това беше неприятен удар за него. Бях му разказала съня си за птиците, към които се бях отнесла като към кучета.